

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑ: HANNAH LYNCH

Διατί καθόσον αναπτύσσεται ἡ Φωτεινὴ νὰ μὴ γείνη ὀλιγώτερον ἀπότομος, ὀλιγώτερον χυδαία, ὀλιγώτερον ἄχαρις ; Ὁμοῦ δὲ μὲ τῆς μορφῆς τὴν ἐξευγένισιν διατί νὰ μὴ ἐξευγενισθῇ καὶ ἡ καρδιά ; Διατί ἐκ τῆς παρούσης τραχύτητός της νὰ μὴ ἀναθάλη καὶ ἀνοίξη βαθμηδὸν τὸ ὑποκρυπτόμενον ἄνθος γυναικείας ἀβρότητας καὶ εὐαισθησίας ;

Κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἐν Λειψία διαιμονῆς της ἔλαβε μετᾶλλον τρίτου βαθμοῦ ἡ ἀξία της ἀνεγνωρίζετο ἤδη, ἀλλ' ὑπῆρχον καὶ πολλὰ παράπονα ἐναντίον της. Εἶχε περιόδους ἀσυγγνώστου ὀκνηρίας καὶ στιγμὰς ἐνίοτε παραφορᾶς μὲ ἐκφράσεις, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐσκανδαλίζον καὶ τὰ κατώτατα στρώματα τῆς κοινωνίας· τὰ ἐλαττώματα ταῦτα προστιθέμενα εἰς τὴν συνήθη σκαλιότητα τῆς συμπεριφορᾶς της ἐτρόμαζον καὶ ἐξέπλησσαν τοὺς διδασκάλους της, καὶ τοὶ προθύμους νὰ παραβλέπωσιν ἐπεικῶς πολλὰ, χάριν τῆς ἐπιδόσεώς της εἰς τὴν μουσικὴν. Τόσον πῦρ ἀληθοῦς ἐμπνεύσεως εἰς νεάνιδα δέκα ἐπτὰ ἐτῶν ἐπέσυρε τὸν θαυμασμόν, οἳ δὴ ποτε καὶ ἂν ἦσαν αἱ ἄλλαι της ἐλλείψεις, — ἦσαν δὲ δυστυχῶς πολλαὶ καὶ ἐφαίνετο ἤδη ὅτι θ' αὐξήσωσιν ἔτι μᾶλλον· αἱ συμμαθήτριά της τὴν ἀπέφρουγον, οἱ δὲ διδάσκαλοί της τὴν ἀπειχάουν la gamine, καὶ οὔτε ἠδύνατο νὰ δοθῇ καλλίτερος ὀρισμὸς εἰς τὸ ὕψος καὶ τοὺς τρόπους της.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ τετάρτου ἔτους ἐξῆλθε τοῦ Ὁρδείου, ἀνεγνωρισμένη ὡς ἡ ἐξοχωτέρα του ἀπόφοιτος καὶ δυναμένη ἐφεξῆς ν' ἀκολουθήσῃ ὁποιονδήποτε δρόμον ᾔθελεν. Εἰκοσαετής μάλιστα ἦτο ἤδη περιώνυμος. Περιβεβλημένη μανθὺν μεγαλειότητος, τὸν ὅποιον δὲν ᾔξευρε νὰ ἐκτιμῇσῃ ἐπαξίως, ἐπέπρωτο νὰ τὸν σύρῃ εἰς τὸν βόρβορον, χωρὶς νὰ προσπορισθῇ ἐξ αὐτοῦ οὐδεμίαν ὠφέλειαν, εἴτε ὕλικήν εἴτε κοινωνικήν· ἡ φύσις ἐλανθίσθη ὡς πρὸς αὐτήν, ὡς ᾔθελε λανθασθῇ ἐὰν ἐδίδεν εἰς κτήνος εὐτελὲς λαμπρόν τι χάρισμα μὴ προωρισμένον νὰ χρησιμοποιοιθῇ ἄλλως ἢ ὡς ἀνοίκειος στολισμός. Ἡ Φωτεινὴ δὲν εἶχε συναίσθησιν τῆς εὐθύνης της ὡς καλλιτέχνης καὶ ὅμως ὑπερηφάνετο διὰ τὴν τέχνην της. Συνησθάνετο τὴν ὑπεροχὴν της, ἀλλὰ κατὰ τὸν μωρὸν καὶ ἄτοπον. Δὲν εἶχε τὴν συναίσθησιν εὐγνωμοσύνης, ἀλλ' οὔτε κἂν τὴν κοινοτέραν ἀβρότητα ἐπεδείκνυε ποτε εἰς τοὺς καλοθελητάς της. Ἐθεώρει τρόπον τινὰ φυσικόν της δικαίωμα τὸ νὰ φέρεται ἄγροικῶς. Ἠδύνατο νὰ διορθωθῇ καὶ ν' ἀνυψωθῇ, ἐὰν εἶχε φιλοδοξίαν, ἢ τοῦλάχιστον

σώφρονα φιλαρέσκειαν. Ἀλλ' ἀντὶ τοιούτων αἰσθημάτων εἶχε μόνον ὀρμέφυτα τυφλὰ καὶ αὐτόματα. Πτωχὸν πλῆγμα ἀτελές, μὲ μισὴν ψυχὴν, — καὶ ἐκείνην ἀποκλειστικῶς ἀφωσιωμένην εἰς τὴν μουσικὴν ! Ἦτο ἀληθῶς ἀξία οἴκτου, οἴκτου μᾶλλον ἢ κατηγορίας, καθ' ὅσον ἐπεσωρεύοντο αἱ ἀνοησίαι της, αἱ ἀστοχίαι καὶ αἱ κατὰ πτώσεις της. Ἐνοχὸς ἐφαίνετο ἡ φύσις, αὐτὴ δὲ θυμὰ ἔλσεινόν της φύσεως. Ποῦ καὶ ποὺ ἐπῆρχοντο στιγμὰὶ διανοητικῆς διαυγείας, ὁπότε ὡς ἀρπυζομένη ἐβλεπεν ἐκλαμβὸς τὴν ἀβυσσον, ἐντὸς τῆς ὁποίας κατεστράφησαν τόσαι ἐλπίδες, καὶ ἔπειτα — ἀντὶ παλινρθώσεως — νέον πάλιν βύθισμα ἐντὸς τῆς ἀβύσσου !

Πρώτη τῆς χειραφετήσεώς της ἐνδειξίς ἦτο συναυλία δοθεῖσα ἐν Λειψίᾳ. Ἡ ἐπιτυχία ἦτο ἔκτακτος, κατὰ προτροπὴν δὲ τῶν διδασκάλων της μετέβη εἰς Βιέννην, ἐρωδιασμένη μὲ συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Liszt. Ὁ ἀγαθὸς καὶ εὐγενὴς βασιλεὺς τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν ἐδέχθη μὲ ἄκραν εὐμένειαν, ἐξέθειάσε τὴν τέχνην της, τὴν ἐβοήθησε διὰ συμβουλῶν καὶ μηχανήτων πρὸς ἀπόκτησιν πληρεστέρας τελειοποιήσεως, τὴν εἰσήγαγε διὰ τῆς ἐπαιροῦς του εἰς τὸν κύκλον τῶν ἰδίων του θαυμαστῶν καὶ τὴν ἐσύστησε θερμῶς εἰς τὸν Rubinstein ἐπιστρέφοντα τότε ἐξ Ἀγγλίας, διὰ νὰ τὴν περιλάβῃ ὡς βοηθὸν εἰς τὰς συναυλίας του. Ἡ Φωτεινὴ τὰ ἐδέχθη ὅλα μὲ τὴν συνήθη ἀγροίκον ἀδιαφορίαν της, ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε αὕτη ὑπῆρξε σχετικῶς ἡ σωφρονεστέρα περίοδος τοῦ βίου της.

Ἀνεχώρησεν ἐκ Βιέννης φέρουσα τὴν εἰκόνα τοῦ Listz μὲ τὴν ὑπογραφὴν του καὶ μὲ ἀφιέρωσιν : «Εἰς τὴν βασίλισσαν τῆς ἁρμονίας». Ἡ εἰκὼν ἀπέτελε μέρος οὐσιωδὲς τῆς πτωχῆς της ἀποσκευῆς, καθόσον δὲν ἐφρόντιζε πολὺ περὶ κομψότητος καὶ στολισμοῦ. Ἡμεῖς τὰ τῆς ἐξωτερικῆς της περιβολῆς ὅσον καὶ τὴν διανοητικὴν της μόρφωσιν. Ἐξαιρέσει τῆς μουσικῆς ἔμεινεν ἀπαιδευτος, — ἀμαθὴς σχεδόν. Δὲν ἠδύνατο νὰ γράψῃ ἐπιστολὴν χωρὶς τὰς χονδροειδεστέρας ἀνορθογραφίας, εἴτε Ἑλληνιστί, εἴτε Γερμανιστί. Εἰς εἰκοσιν ἐτῶν ἡλικίαν αἱ τοιαῦται ἐλλείψεις ἀνατροπῆς παρκατηρῶνται ὀλιγώτερον ἢ ἀφοῦ περάσῃ ἡ νεότης, ὁπότε δὲν τὰς ἐξαγοράζει πλέον ἡ στιλπνότης τῆς παρειᾶς, ἡ ζωηρότης τοῦ βλέμματός καὶ ἡ ἀφελὴς ἀπόλαυσις τῶν πρώτων ἐπιτυχιῶν ἑνωπιον ἐνθουσιῶντος ἀκροατηρίου. Ἄλλως δὲ ἡ Φωτεινὴ ἐπεζῆτε πάντοτε κατὰ προτίμησιν τὴν συναναστρουγὴν τῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλιστα ἀνδρῶν ρεπόντων εἰς τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἐρωτοτροπίαν. Ἀλλὰ βεβαίως οὔτε ταινίαν ἐπρόσθεσέ ποτε εἰς ὄρεμά της, οὔτε ἥλλαξε τὸ κτῆνισμά της, διὰ νὰ προσεγγίσῃ εὐχαρίστησιν εἰς κανένα τῶν θαυμαστῶν της.

Ὁ Rubinstein ἦτο ὑπερευχαρίστημένος.

Ἀδιαφορῶν πρὸς τοὺς παραδόξους τρόπους καὶ τὴν ἀκοσμίαν της, συνετέλεσεν ὅσον ἡδύνατο εἰς τὴν προαγωγὴν της. Μετὰ τινων ἐτῶν συνεργασίαν διευκόλυνε τὴν μετάβασιν της εἰς Πετρούπολιν.

Ἐκεῖ εὖρε δεξιῶσιν φιλοφρονεστάτην. Ἡ ὑψηλοτέρα κοινωνία τὴν ἐδέχθη μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, προθυμοποιουμένη νὰ τὴν τιμῇ καὶ τὴν δοξάσῃ. Ἀλλ' ἡ εὐμένεια τῶν πριγκιπισσῶν καὶ κομησσῶν τῆς Ῥωσικῆς πρωτεύουσας ἐπῆγεν εἰς τὰ χαμένα. Ἡ νέα καλλιτέχνης δὲν εἶχε διὰ θέσιν οὔτε δι' εὐμένειαν οὔτε διὰ προστασίαν. Ὁ θέλων νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς συναυλίας της ἢ νὰ λάβῃ μαθήματα, ἄς ἔλθῃ, — εἰδὲν ἄς μὴ ἔλθῃ ἀδιάφορον! Ἀλλ' εἴτε ἔλθουν εἴτε μὴ, τοὺς θεωρεῖ ὅλους ὡς βλάκας, καὶ ἂν ἔλθουν, θὰ ἔχουν τὸ πλεονέκτημα νὰ τὸ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα της, ὥστε τὸ καλλίτερον δι' αὐτοὺς νὰ μὴ ἔλθουν! Τοῦτο δὲ ἔλαβον ἀφορμὰς νὰ τὸ ἐννοήσωσιν ὅχι μόνον αἱ πριγκίπισσαι καὶ κόμησαι, ἀλλὰ καὶ οἱ πρίγκιπες καὶ οἱ κόμητες. Ἐπιτρέπεται νὰ τὴν προσκαλοῦν εἰς τὰς συναναστροφάς των, ἀλλὰ ἄς μὴ παραξενεύωνται ἐὰν ἐνῶ περιμένεται δὲν πηγαίῃ. Ἀς μὴ φαντάζωνται δὲ ὅτι θ' ἀποκριθῇ ποτε εἰς εὐγενῆ ἐπιστολὴν προσκλήσεως, ἢ εἰς οἰανδήποτε φιλοφροσύνην, ἢ ὅτι δὲν θὰ λέγῃ ὅρθα κοπὰ τὴν γνώμην της εἰς ὅσους καὶ ὅσας δεχθῇ εἴτε εἰς ἐπίσκεψιν εἴτε εἰς μάθημα.

Αἱ ἰδιοτροπίαι της ὑπερέβησαν πᾶν ὄριον. Κατ' ἀρχὰς αἱ συστάσεις τοῦ Rubinstein ἤνοιξαν ὅλας τὰς θύρας. Εἰς μιᾶς μεγάλῃς δουκίσσης τὴν ἐσπερίδα ἐνεφανίσθη μ' ἐνδυμασίαν χοροῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ μάλλινα χειρόκτια πρὸς ἐκπληξιν τῶν παριστανένων, οἱ ὅποιοι ἡρώτων ὁ εἰς τὸν ἄλλον, διατὶ δὲν ἦλθε καὶ μὲ γαλόσσας. Εἰς ἄλλην συναναστροφὴν, ἐνῶ ἡ οἰκοδέσποινα ἡτοιμάζετο νὰ παρουσιάσῃ εἰς αὐτὴν πρέσβυν μεγάλης Δυνάμεως, ἡ Φωτεινὴ τὸν παρετήρησε μὲ προσοχὴν ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς φαλακρᾶς κεφαλῆς του ἕως κάτω εἰς τὰ λευκὰ χρυσοκέντητα βρακοπόδια του καὶ εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν: Μὴ μοῦ τὸν συστήσετε. Ἀδύνατον νὰ ἐννοῇ τὴν μουσικὴν τὸσον χρυσωμένον ἄνθρωπον.

Πρὸς τὰς μαθητρίδας της ἐφάρετο ἀποτομώτερον ἔτι. Μία νέα κόμησσα, τὴν ὁποίαν ἐδίδασκε πῶς νὰ παίζῃ τὸν Chopin, ἔστειλεν ἐγνωμονοῦσα ἐκλεκτὸν ζυμαρικὸν εἰς τὴν διδασκαλίαν της. Ἡ Φωτεινὴ ἐκάπνιζεν ὅτε εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρέτρια της φέρουσα ἐπιστολὴν τῆς κομησσης, καὶ κατόπιν της ὁ ὑπηρέτης μὲ τὸ ζυμαρικὸν ἐπιδέσκει.

— Τί ἐνόμισεν ἡ κυρία σου; ὅτι πεινώ; ἐξέφώνησεν ἡ καλλιτέχνης. Πᾶρε το ἀπ' ἐδῶ! Καὶ πετάξασα τὸ σιγαρέτον ἔσπρωξε τὸν δίσκον, καὶ ἐκυλίσθη κατὰ γῆς τὸ ζυμαρικόν, καὶ ἀνεχώρησε κακὴν κακῶς ὁ ὑπηρέτης. Ἐννοεῖται: ὅτι ἡ κόμησσα διέκοψε τὴν σπουδὴν τοῦ Chopin

καὶ ὅτι ἡ ὑπόθεσις δὲν ἀπέβη πρὸς ὄφελος τῆς Φωτεινῆς. Μὲ καμώματα τοιούτου εἶδους κατῳρωσεν ἐντὸς ὀλίγου νὰ τὴν ἀποφεύγῃ ὁ κόσμος ὅλος. Δὲν ἦτο κακὴ ἀπ' ἐναντίας· ἀλλ' ἦτο δύστροπος καὶ παράφορος. Δὲν ἀπέμαθε δὲ ποτὲ τὴν ἀποκτηθεῖσαν εἰς τοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν ἔξιν τοῦ νὰ μεταχειρίζεται λέξεις ἀνοικεῖους, καὶ ἅμα ἤναπτε πρὸς στιγμὴν τὸ αἷμά της, εἴτε πρεσβευτῆς εἴτε εὐγενῆς, εἴτε καλλιτέχνης ἢ φίλος ἦτο ὁ δόσας τὴν ἀφορμὴν, ἤκουε τὰ ἐξ ἀμάξης, καθὼς οἱ σύντροφοι τῶν παιδικῶν της χρόνων.

— Τὸ γνωρίζω, ἔλεγε κατόπιν ἀροῦ καθησύχαζε, τὸ γνωρίζω ὅτι εἶμαι παιδί τοῦ δρόμου καὶ ὅτι κατὰ λάθος ἔγεινα καλλιτέχνης, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ καὶ οὔτε θέλω ν' ἀλλάξω. Τρελλὴ εἶμαι καὶ τρελλὴ θ' ἀποθάνω!

Τραγικῶς ἀπεφάνετο, ἀλλ' ὄντως τραγικὴ ἦτο ἡ ἡθικὴ παραμόρφωσις τοιαύτης γυναικός. Ἡ εὐερέθιστος καλλιτέχνης, βαρυνθεῖσα τὴν Ῥωσσίαν, δυσανασχετοῦσα διὰ τὴν διαρκῆ καὶ ταπείνωτικὴν σύγκρισιν τῆς θέσεώς της πρὸς τὴν θέσιν τῶν περιστοιχιζόντων αὐτὴν, περιφρονοῦσα ταῦτοχρόνως πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν καὶ μὴ ἀνεχομένη τὸν ἐξευτελισμὸν τῆς μουσικῆς της ὑπεροχῆς ἐνώπιον κοινωνικῶν ἀπαιτήσεων καὶ διακρίσεων, παρήτησε τὴν Πετρούπολιν χωρὶς κἂν νὰ ἀποστείλῃ ἐπισκεπτῆρια πρὸς ἀποχαιρετισμὸν.

Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς Μόναχον. Ἦτο εἰκοσιν ἑπτὰ ἐτῶν τότε, — εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς φήμης της, — πρώτη μετὰ τὸν διδασκαλὸν της εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, — πασίγνωστος διὰ τὴν ἐντέλειαν τῆς ἐκτελέσεως, τὴν ὀρμὴν τῆς ἐμπνεύσεως καὶ τὴν ἀκρίθειαν τῆς μεθερμηνεύσεως τῶν δυσκολωτέρων μουσικῶν συνθέσεων. Ὁ Rubinstein καὶ ἄλλος ὀνομαστός μουσουργὸς ἀφιέρωσαν εἰς αὐτὴν ἔργα των. Ἐπὶ δέκα ἔτη διέτρεξε τὸν μουσικὸν ὀρίζοντα οὕτω, — αἰνίγμα ζωντανόν, λάμψις καὶ ἐντροπή, τέρψις καὶ λύπη. Τὸ ἔξοχον τῆς τέχνης της ἡδύνατο νὰ συγκαλύψῃ τὸ σκανδαλώδες διαφύκον ἐπεισοδίων τοῦ βίου της, ἀλλ' ἡ ὑπερβολὴ τῆς καταπτώσεως ἐξηυτέλιζε τὴν τέχνην. Ἐπὶ τέλους τὸ θαῦμα ἦτο ὅχι ὅτι τοιαύτη καλλιτέχνης ἦτο δυνατόν νὰ ἐκπέσῃ τὸσον, ἀλλὰ πῶς ἡδύνατο τοιαύτη φύσις εὐτελὲς νὰ συγκινή τοὺς ἀκροατὰς της διὰ τοσούτου ὕψους ἀρμονικῆς ἀβρότητας.

Καθόσον παρήρχοντο τὰ ἔτη ἡ αὐξάνουσα βραδύτης τῶν κινήσεων της ἐδίεν εἰς τὴν ἐξωτερικὴν συμπεριφορὰν της εἶδος ἀξιοπερείας. Ἐπάχυνεν, ἀλλ' ἔφερε καλῶς τὸν ὄγκον τοῦ σώματός της, κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ προσηλοῦσα ἡσυχῶς εἰς ὅσους τὴν ἐπλησίαζον τὸ βλέμμα τῶν κιτρίνων ὀρθακλῶν της — τὸ δὲ βλέμμα ἐκείνο ἦτο πάντοτε ζωηρόν — ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν μαύρων βοστρύχων της, ἀλλὰ ἡ λάμψις του δὲν ἦτο ἀντανάκλασις ψυχῆς αἰωρουμένης

πρὸς ὕψη· εἶχε τι τὸ σαρκικῶς ἐλκυστικόν. Τοιοῦτο θὰ ἦτο τὸ βλέμμα τῆς Κίρκης.

Οὕτω ἐφθάσεν εἰς τὸ τριακοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας της, μόνη, ἄνευ φίλων. Ὅτε ἐπὰν ἤλθεν εἰς Βιέννην, εὗρεν ἐκεῖ πολλοὺς θαυμαστάς προθύμους. Ἀλλ' ἀηδιασμένη ἐκ τῆς προτέρας πείρας ἀπέφυγε τὸν κόσμον καὶ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις, ὡς προστασίαν δὲ μικρὰν κατὰ τῆς ἐρημίας της — διὰ νὰ μὴ εἶναι διαρκῶς μόνη μὲ τὸν ἑαυτὸν της — ἐδέχθη τὸν προσφερόμενον ἔρωτα τοῦ Ἀγγυροπούλου, — προσφερόμενον εἰς τὴν φήμην της μᾶλλον ἢ εἰς τὸ ἄτομόν της. Ἐκ περιφρονήσεως πρὸς τὰ χρήματα δὲν ἐνησχολήθη ποτὲ οὔτε εἰς τὸ νὰ κερδίῃ οὔτε εἰς τὸ πῶς νὰ δαπανᾷ· κατὰ συνέπειαν εὐρίσκετο διαρκῶς στενοχωρημένη ἀπὸ χρέη, τοῦτο δὲ δὲν συνετέλει πρὸς ἐξημέρωσίν της.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἤλθεν εἰς Βιέννην ὁ νεαρὸς Ἐρενστάιν, διὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴν λύπην του, ὑπέκων εἰς παρακινήσεις ἐκ τῶν συνήθως διδομένων εἰς τοὺς πενθοῦντας πένθη ὡς τὸ ἰδικόν του. Ἐργώριζε τὸν Liszt καὶ ἔλαβε παρ' ἐκείνου συστατικὴν πρὸς τὴν Φωτεινὴν. Θέλων νὰ προξενήσῃ καλὴν ἐντύπωσιν ἐφόρεσε τὰ καλὰ του καὶ ὑπῆγε πρὸς ἐπίσκεψίν της μὲ προθέσεις κατακτητικὰς, ἐντὸς τῶν ὁρίων, ἔννοεῖται, τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς κοινωνικῆς εὐπρεπειας. Ἡ θύρα ἠνοίχθη ὑπὸ παραδόξου γυναικὸς κρατοῦσης σιγάρων εἰς τὰ δάκτυλά της, ἡ ὁποία ἐτόξευσε βλέμμα ὀργίλον εἰς τὸν δειλὸν Ἰουλίον Καίσαρα, τὸν ἐλθόντα νὰ ἴδῃ καὶ νὰ νικήσῃ.

— Τί θέλεις, κύριε; Δὲν σὲ γνωρίζω καὶ δὲν ἔχω κακίον διὰ νέας γνωριμίας. Δὲν εἶμαι 'ς τὸ σπίτι.

Ἡ δεξιὸς ἐξεμάτισε τὸν πτωχὸν νέον. Συναντήσας τὸν Ἀγγυρόπουλον δὲν ἐκρύψεν ὅ,τι εἶχεν εἰς τὴν καρδίαν του, τὴν ἐκπληξίν καὶ τὴν λύπην του διὰ τὴν ἀπρόβλεπτον καὶ ἀδικαιολόγητον προσβολήν. Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἀγανακτήσας ἔσπευσε νὰ ἐπιπληξῇ τὴν ὀξύθυμον φίλην του.

— Τί σοῦ ἤλθε νὰ κακομεταχειρισθῇς τόσον τὸν Ἐρενστάιν, τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως. Δὲν εἶναι τρόποι αὐτοί. Γίνεσαι ἀλήθεια ἀνυπόφορη.

— Ἀν δέν σου ἀρέσω, πῆγαινε 'ς τὸ καλὸ. Εἶδεμή, κάθου μέσα καὶ σιώπαινε!

Ἰδοὺ ἡ ἀπόκρισις τῆς Φωτεινῆς μεταξύ δύο ρυσημάτων καπνοῦ.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐνοστιμεύετο πᾶν ὅ,τι παράδοξον καὶ πρωτότυπον. Δὲν ἠδυνήθη δὲ νὰ κρατήσῃ τὸν γέλωτα καὶ ἀλλάξας ὕψος ἤναψε τὸ σιγάρων του.

— Ὅχι, μὲ τὰ σωστά μου σοῦ τὸ λέγω, Φωτεινή, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν πάρῃς ἀπὸ τὰ μούτρα αὐτὸν τὸν νέον. Εἶναι καλὸς μουσικὸς, ἔρχεται δὲ ἀπὸ τὴν Πέστην, ὅπου εἶδε τὸν Liszt καὶ σοῦ φέρει γράμμα του. Ἐχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ σὲ ἀκούσῃ νὰ παίζῃς.

— Καὶ πῶς δὲν μοῦ τὰ εἶπεν αὐτά; Ποῦ νὰ φαντασθῶ ὅτι ὁ Liszt μοῦ στέλλει μίαν ξανθὴν νέαν μὲ ἀνδρικὰ φορέματα;

— Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἔδωκες καιρὸν νὰ σοῦ τὰ εἰπῇ! Καὶ ἀφίνεις ποτὲ κανένα νὰ ὁμιλήσῃ;

— Διότι δὲν ἀξίζει ν' ἀκούῃ κανεὶς ὅσα θὰ ἐλεγον. Πῶ, πῶ πῶ! Τί ἀνόητοι οἱ ἄνδρες καὶ τί βαρεμὸς ἡ ζωὴ! Εἰπέ τον αὐτὸν τὸν κουτὸν νὰ ἔλθῃ αὐρίον καὶ βεβαίωσέ τον ὅτι δὲν θὰ τὸν φάγω.

— Ὅθ τοῦ δώσω αὐτὴν τὴν καθησυχαστικὴν καὶ ἀναγκαίαν διαβεβαίωσιν. Εἶναι τόσον ἱποτικὸς χαρακτήρ, ὥστε θὰ ἤκουε τὴν προσταγὴν σου καὶ θὰ ἤρχετο καὶ ἂν ἀκόμη ἐπρόκειτο νὰ χρησιμεύσῃ ἀντὶ τροφῆς. Ὑστερον δὲ ἀπὸ τὴν χθεσινὴν ὑποδοχὴν, θὰ ἔχῃ κάθε λόγον ὁ ἀνθρωπος νὰ φοβῆται τὰς συνέπειας τῆς ὑποταγῆς του εἰς τὸ πρόσταγμα σου δι' αὐρίον. Ἀλήθεια, Φωτεινή, ἐλησμόνησα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι αὐρίον ἀναχωρῶ δι' Ἀθήνας.

Καὶ τὴν ἐκύτταξεν ἡσύχως, προετοιμαζόμενος νὰ δεχθῇ ἔκρηξίν τινα. Ἡ Φωτεινὴ ἐπέταξε τὸ σιγάρων της, τὸν παρετήρησε μὲ ἴσπην ἡρεμίαν καὶ εἶπεν ἀπλῶς:

— Ἐρχομαι κ' ἐγὼ κατόπιν σου.

— Μὲ κολακεύει πολὺ τοῦτο, Φωτεινή, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ὅθ πῇ ὅτι μὲ ἀγαπᾷς ἀρκετὰ διὰ ν' ἀφίνῃς τὴν ἡσυχίαν σου πρὸς χάριν μου.

Ἡ Νατσελχούμπερ ἤναψε δεῦτερον σιγάρων καὶ ἐκάπνισε σιωπηλῶς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, προσηλοῦσα ἀτάραχον τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἑραστοῦ της.

— Μὴ κολακεύεσαι, φίλε μου. Χάριν κανενὸς δὲν ἀφίνω τὴν ἡσυχίαν μου. Ἐβαρέθηκα τὴν Βιέννην.

— Μοῦ φαίνεται, ἀγαπητὴ μου, ὑπέλαβεν εἰρωνικῶς ὁ Ἀγγυρόπουλος, ὅτι ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου πολὺ γρήγορα τὰ βαρύνεσαι.

— Ἰσως.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ τὸν τρομάξῃς αὐρίον τὸν Ἐρενστάιν. Παῖξέ του τὰς *Méodies Hongroises*. Ἐλάτρευε τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία κατήγετο ἀπὸ τὴν Οὐγγαρίαν. Ὅθ τὸν καταὑποχρεώσῃς μὲ τὰς *Méodies*.

— Δὲν αἰσθάνομαι καμμίαν προδιάθεσιν νὰ τὸν καταὑποχρεώσω. Τί μὲ μέλει διὰ τὴν μητέρα του καὶ δι' αὐτόν.

Ὁ Ἀγγυρόπουλος ἐταξείδευε δι' Ἀθήνας, ἐνῶ ὁ Ροδόλφος καθήμενος εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν τῆς Νατσελχούμπερ ἤκουε τὰς *Méodies Hongroises*. Εἰς τὴν ἔντεχνον συναρμολόγησιν τῶν παιζομένων ἤχων διεκρίνετο θριαμβευτικὸς ὁ ρυθμὸς τῶν χωρῶν, διακοπτόμενος αἰφνης ὑπὸ ὀξέων ἐκφράσεων πάθους ἢ ὑπὸ ἀορίστων ρεμβασμῶν. Ἦκουεν ὁ Ροδόλφος τὴν γόησσαν παίζουσαν, ἤκουε, καὶ οἱ ἤχοι τῆς ἐξαισίας μουσικῆς ἐστάλαζον εἰς τὴν ψυχὴν του τὴν φλογερὰν δρόσον τοῦ ἔρωτος.

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.